

med Generalsekretæren for Danmark osv." Det vil altsaa ikke efter almindelig Menneskeforstand kunne negtes, at Lars Bjørnbak har været Medlem af „Internationale“, og at han vittelig har negtet det. — Seg kommer nu til en anden vittelig Uandhed; den gjælder det berømte Kasino-møde. Seg vil her gjøre den Bemærkning, der godt kunde have fundet sin Plads under den første Del af Forespørgselen, at det er mærkeførdigt, saa vidt de Herrer politiserende Skolelærere udstrækkede deres Virksomhed, idet de ikke alene indfandt sig til Valgemøder i deres egen Egn, i deres egen Provinds, men ogsaa reise fra det ene Landskab til det andet for at holde Folketaler, ja endog reise til Uresmiddage fra den ene Ende af Landet til den anden. Ved det nævnte Kasino-møde indtraf nu ogsaa det Uheld for Lars Bjørnbak, at han kom til at sige vittelig Uandhed. „Narhush Stiftstidende“ havde nemlig sagt, at han ved det nævnte Møde den 10de Oktober 1873 havde forbeholdt sig at besætte Halvdelen af Tilhørerspladserne med sine egne hengivne Socialister og Venstremænd. Derpaa svarede han i sit Blad for 14de Oktober 1873: „Vi erklære denne Fortælling for en fræk Uandhed ganske af den samme Slags, som Hr. Mørk stadig bringer, naar det kniber for ham.“ — „Vi spie hertil, . . . at Bjørnbak selv ikke har disponeret over mere end 2 — siger to — Billetter (for sin Ven og Bært med dennes Søn), men at alle de øvrige 598 Billetter ere kjøbte og betalte, uden at Bjørnbak har anmodet en eneste Person om at møde eller tage Billet. Naar Mørk derfor siger, at Bjørnbak har besat over Halvdelen af Pladserne, da er det en fræk Opdigtelse osv.“ Her har altsaa Bjørnbak paa almindeligt godt Danst negtet at have tilbageholdt fra det offentlige Udsalg mere end 2, siger og skriver to, Udgangspunkt til dette Møde, medens det fra Modstandernes Side hævdes, at han kun har kunnet vinde Tilslutning, fordi han i Foreveien havde sikret sig, at Flertallet af Tilhørerne hørte til hans Meningsfæller. Det er naturligvis den sande Mening af Modstandernes Ord, der altsaa staa i Strid med Lars Bjørnbaks om samme Sag. Imidlertid var „Narhush Stiftstidende“ vel underrettet og skaffede sig gennem en overordnet Politimedlem i København en Erklæring, som var afgiven af den i Kasino ved den nævnte Leilighed paa Embedsvegne tilstedeværende Overpolitibetjent Hoff, og i denne Erklæring hedder det: „Inspektør Johansen ved Kasino har paa Anledning meddelt mig, at Spisestoleforstander Lars Bjørnbak ved det af ham afholdte offentlige Møde i Kasino 10de Oktober d. N. havde disponeret over og erholdt udleveret 300 Stykker Billetter til Mødet; senere rekvirerede han og erholdt endnu 50 Stykker Billetter, og samme Dag, Mødet afholdtes, rekvirerede han endvidere 100 Billetter, hvad dog blev ham negtet trods gjentagne Budsendelser og trods Opførsel om, at de skulde blive betalte, idet Johansen er-

klærede, at da det var averteret, at Billetterne kunde faas tilkjøbt i Kasino, vilde han ikke udsætte sig for de Ubehageligheder, der kunde blive Følgen af at narre Publikum. Kjøbenhavn den 20de Oktober 1873. Hoff, Overpolitibetjent.“ Her foreligger altsaa en ren, splinternøgen og for Bedkommende vittelig Uandhed. — Seg tror ikke, det vilde være rigtigt at spille flere Ord paa denne Sag. Disse ere de to Hovedgrunde, hvorpaa jeg har støttet denne min Forespørgsel. Seg skal kun leilighedsvis med det Samme tillade mig at drage i Tvivl Sandheden af et Par Udsagn af samme ærede Forfatter — havde jeg nær sagt — om Retsstilstanden her i Danmark. Det er et Par ganske korte, men indholdsrige Sætninger. Ved Prøvevalget i Aarhus den 25de Oktober 1873 sagde Hr. Lars Bjørnbak blandt Andet, at „Retsvesenet er saa elendigt, at den Fattige ikke kan komme til sin soleklare Ret.“ Det er nu hans Mening. Seg vil ikke paasta, at dette er en saa grov eller rettere sagt vittelig Uandhed som de andre; Synsmaaden kan her gjøre meget, og det Sete afhænger jo af Dinene, der se; men i sit eget Blad har Hr. Lars Bjørnbak omtalt Domsstolenes Upartisthed paa en Maade, som jeg tillader mig at kalde mildest talt ikke sandførdig. Da han nemlig ved Overretten havde tabt 4 Injuriesager, trøstede han sig med følgende Sætning: „Dette Resultat kan jo ikke forbaase, naar man fører Sag med sine politiske Modstandere, og man dertil har sine politiske Modstandere til Dommere.“ Det skulde glæde mig, om Nogen af hans Meningsfæller her vilde rykke ham til Udsætning

Formanden: Ja, jeg maa bemærke, at det er netop det Mislike ved flere Punkter, som det ærede Medlem drager frem, at det er umuligt at optage dem til Forhandling heri Salen. Da Thinget har givet sin Tilladelse til, at denne Forespørgsel bliver stillet, har jeg fundet det ogsaa at være i sin Orden — thi det maatte ikke var strengt nødvendigt —, at det ærede Medlem fremsatte, hvem han personlig sigtede til; men det forekommer mig, at det ærede Medlem gaar noget udenfor den Vej, han har foreskrevet sig ved Forespørgselen, naar han meget vidtløftig gaar ind paa Udsagn, i hvilke han mener, at en enkelt Mand skulde have gjort sig skyldig i Uandhed. Det maa erindres, at Thinget sidder ikke her til Doms over nogen Mands private Færd. Forespørgselen gaar ud paa, hvilken Betykning Ministeren maatte anse det for rigtigt at tillægge et Faktum, naar det foreligger; men om dette Faktum foreligger, kan det aldrig være Thingets Sag at afgjøre. Det er Noget, som Thingets Formand tidligere har hævdet ved andre Leiligheder, og jeg tror, det er rigtigt ogsaa at hævde det her. Seg har vel som sagt fundet indskyldende Grunde til, at det ærede Medlem kom ind paa Noget, som